

Arrest

nr. 228 539 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2019 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. KEULEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren op (...) in Grozny, waar u heel uw leven heeft gewoond.

Uw beide ouders scheidden in 2011 en na de scheiding verliet uw moeder S. (...), R. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) Tsjetsjenië. Uw moeder zou in Tsjetsjenië problemen hebben gekend omdat zij als dokter een buurjongen had geholpen die daarna spoorloos verdween. Zij kwam naar België en diende

hier een asielaanvraag in op 26 juni 2012. Op 30 november 2012 werd door het CGVS een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat haar asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 18 april 2013 (arrestnr. 101146). Uw broers en zussen E. (...), M. (...), M. S. (...), I. (...) en A. (...) verlieten Tsjetsjenië eveneens in 2011 of 2012. Zij reisden net als uw moeder naar België. Zij dienden geen verzoek tot internationale bescherming in. Uw broer E. (...) zou nu in Denemarken verblijven, waar hij een verblijfsvergunning heeft. U, uw zus Im. (...) en uw vader bleven achter in Tsjetsjenië.

U studeerde tandtechniek aan het Medisch College in Grozny. Van maart tot juli 2013 liep u stage in de praktijk van Z. K. (...), met wie u een goede band had. U ging naar de trouw van Z. (...) op 5 oktober 2013. Hierna had u enige tijd geen contact met Z. (...). In het jaar 2014 werd u door hem opgebeld. Z. (...) had in tussentijd Tsjetsjenië verlaten. Vanaf dan hoorden jullie elkaar sporadisch. Z. (...) vroeg om af en toe bij zijn ouders langs te gaan, wat u ook deed wanneer u tijd vrij had. De laatste keer dat u Z. (...) hoorde was in de lente van 2015.

In september 2015 werd u door iemand van de ORB (het Operatieve Recherche Bureau) opgebeld. Hij vroeg u om de volgende dag langs te komen, gezien zij enkele vragen voor u hadden. Toen u de volgende dag langs ging, bleek dat zij op de hoogte waren van uw contact met Z. (...). Zij wilden dat u Z. (...) zou gaan halen in Denemarken. Onder bedreigingen van enkele leden van de FSB (Federale Veiligheidsdienst) – die eveneens aanwezig waren tijdens dit gehoor – stemde u toe. Een twee- of drietal weken later werd u opnieuw gecontacteerd met de mededeling dat uw vluchten gereserveerd waren. U werd de volgende dag met de wagen opgehaald en vloog in het bijzijn van twee leden van de FSB naar Moskou. U bracht twee weken met hen door in een appartement, terwijl uw visum voor Italië in orde werd gebracht. Wanneer al uw documenten in orde waren, werd u op een vliegtuig naar Italië gezet. In Italië werd u opgewacht door een medewerker van de Russische overheid. U verbleef enkele dagen bij deze persoon, die ervoor zorgde dat u een vliegtuig naar Brussel nam en die u vertelde dat u in Brussel het vliegtuig naar Denemarken moest nemen. Toen u in de luchthaven van Brussel niemand zag staan die u opwachtte, kocht u zelf een vliegtuigticket en vloog u terug naar Moskou. Daar werd u reeds opgewacht door enkele mensen van de veiligheidsdienst. Zij namen u mee. U werd vastgehouden, gefolterd en ondervraagd. Er werd van u geëist om een nieuwe poging te doen om Z. (...) te gaan halen. U stemde toe. Begin januari 2016 vloog u onder toezien van een FSB'er opnieuw naar Italië, waar u werd opgewacht door dezelfde persoon als de vorige keer. Met de wagen reden jullie van Italië naar Brussel. Deze persoon zorgde ervoor dat u dit keer wel het vliegtuig naar Denemarken nam. In Denemarken verliet u de luchthaven zonder door iemand te worden opgewacht. U kwam een Armeense familie tegen, bij wie u enkele dagen verbleef. U hoorde hen spreken over 'een asielaanvraag' en besloot er één in te dienen in Denemarken. U werd door de Deense overheid echter naar Italië gevlogen onder de Dublin regelgeving omwille van uw Italiaanse visum. In Italië diende u een verzoek om internationale bescherming in, maar legde u geen interview af, noch kreeg u een beslissing. Eén van uw vrienden, die in Italië op de luchthaven werkte, vertelde u dat hij werd aangesproken door iemand die naar u op zoek was. Uit de beschrijving die hij gaf van deze persoon leidde u af dat het ging om één van de FSB'ers die u in Rusland had gezien. In mei 2018 verliet u Italië en kwam naar uw familie in België. Op 24 juli 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Uw zus Im. (...) verliet Tsjetsjenië in het jaar 2015 of 2016, na uw vertrek uit het land, en diende in Duitsland een verzoek tot internationale bescherming in.

Uw vader verliet Tsjetsjenië in het jaar 2018. Hij vloog naar Italië, waar u hem opwachtte. Vandaar reisde hij verder naar Duitsland waar hij eveneens een verzoek tot internationale bescherming indiende.

U legde geen documenten voor ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië gedood te worden door de overheidsdiensten, zowel regionaal als federaal, gezien u, ondanks hun eerdere doodsbedreigingen, hun bevel om Z. K. (...) van Denemarken terug naar de Russische Federatie te brengen naast zich heeft neergelegd.

U kan echter niet aantonen dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 paragraaf 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw eigen gedrag niet te vereenzelvigen valt met een gegronde vrees voor vervolging. Zo dient immers vastgesteld te worden dat u nog naar Moskou terugkeerde, nadat u voor de eerste maal door de FSB naar Europa zou zijn gestuurd. Hoewel u reeds eerder had aangegeven de opdracht van de FSB niet te willen uitvoeren (CGVS p. 11), is het zeer opmerkelijk dat u, toen u merkte alleen in Brussel te zijn, ervoor koos naar Moskou terug te keren. U werd in de Russische Federatie immers reeds door de FSB bedreigd. U verklaarde hierover zelf: "Er was een duidelijke bedreiging dat als je die persoon niet brengt, ben je er geweest." (CGVS p. 11). In deze context is het compleet ongeloofwaardig dat u zou terugkeren naar uw land van herkomst, waar u reeds door de federale veiligheidsdiensten met de dood zou zijn bedreigd. Dit terwijl u beschikte over een netwerk in Europa, meer bepaald uw familie in België, en u hier een beroep had kunnen doen op internationale bescherming, een concept dat u niet vreemd kon zijn, gezien uw moeder in 2012 een asielaanvraag indiende in België. Indien iemand in dergelijke omstandigheden er toch voor zou kiezen naar Moskou terug te keren, kan van deze persoon verwacht worden dat deze keuze gebaseerd zou zijn op weloverwogen motieven en dat deze persoon ten minste een idee zou hebben van wat hij na zijn terugkeer in Moskou zou doen. Dit was evenmin het geval. U verklaarde dat uw terugkeer naar Moskou een ingeving van het moment was. Gevraagd naar uw plannen bij terugkeer verklaarde u dat u dacht zich te kunnen verschuilen. U bleek vooraf echter op geen enkele manier te hebben gereflecteerd over hoe u dit in de praktijk zou brengen. Gevraagd immers hoe u van plan was zich te verstoppen verklaarde u: "Ik had eigenlijk mijn plan nog niet zo goed bedacht. Ik dacht dat ik er zo eigenlijk aan zou kunnen ontsnappen. Ik dacht niet dat ik zo snel kon opgepakt worden." Gevraagd wat u dan van plan was te doen bij aankomst in Moskou herhaalde u opnieuw dat u geen concrete plannen had en dat u op dat moment veel gedachten had (CGVS p. 15-16). Het is echter ongeloofwaardig dat u eerst en vooral dergelijk risico zou lopen door naar uw land van herkomst terug te keren en dat u dit dan ook nog eens zou doen zonder enig concreet idee of plan. Deze vaststellingen doen in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent Z. (...) – de sleutelfiguur in uw asielrelaas – onaannemelijk vaag blijven. U verklaarde dat, hoewel Z. (...) uw leven kapot heeft gemaakt, u dat niet met het zijne zou doen (CGVS p. 15). U weigerde aldus tot tweemaal toe de opdracht die de FSB u zou hebben gegeven, uit te voeren. Het is echter zeer opmerkelijk dat u zo weinig weet over de achtergrond en de geschiedenis van de persoon voor wie u uw leven riskeerde. U wist immers niet waarom Z. (...) Tsjetsjenië had verlaten (CVGVS p. 9). Gevraagd of de ouders van Z. (...) ooit problemen hadden in verband met Z. (...), verklaarde u: "Ik vermoed van wel, misschien, ik weet het niet" (CGVS p. 9). U wist evenmin waarom de FSB wou dat Z. (...) terugkeerde (CGVS p. 11), noch wist u of Z. (...) officieel gezocht werd (CGVS p. 9). Nochtans bleek dat u wel degelijk de mogelijkheid had om meer te weten te komen Z.'s (...) vertrek en eventuele problemen die hij in het verleden (met de overheid) zou hebben gehad. U had immers contact met de ouders van Z. (...) bij wie u echter naliet hiernaar te informeren. Ook uw oom had geruchten over Z. (...) gehoord en had u verteld zich hier beter niet mee te moeien. Zelfs na het gesprek met de ORB liet u echter na bij Z.'s (...) ouders of uw oom te informeren naar de problemen van Z. (...), hoewel op dat moment reeds duidelijk was dat u met uw leven zou spelen indien u de FSB niet gehoorzaamde. Het is dan ook hoogst merkwaardig, en doet de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede, dat u slechts zo weinig zou weten over de geschiedenis van de persoon (de reden voor zijn vertrek uit het land, de reden waarom hij gezocht werd door de veiligheidsdiensten, de reden waarom ze zoveel moeite zouden hebben gedaan om u voor hun kar te spannen) voor wie u uw leven op het spel zette.

Het verloop van de verschillende gebeurtenissen zoals ze door u werden geschetst, kan evenmin overtuigen. Het lijkt niet logisch dat de FSB uw reis vanuit Rusland zo nauwkeurig voorbereidde – er werd een visum voor u aangevraagd, u werd twee weken vastgehouden in een appartement in Moskou waarbij u 24/7 werd bewaakt door een FSB agent, u werd in Italië opgewacht door een persoon bij wie u enkele dagen verbleef vooraleer deze u op het vliegtuig zette naar Brussel (CGVS p. 12, 14) – om u vervolgens in Brussel volledig aan uw eigen lot over te laten, waardoor u dan ook de kans zag om te ontsnappen. Het lijkt nog minder geloofwaardig dat, indien zij u werkelijk opnieuw deze opdracht zouden willen toevertrouwen na uw eerste ontsnappingspoging, zij geen rekening zouden houden met het scenario waarin u opnieuw zou proberen te ontsnappen en zij u andermaal alleen zouden laten, ditmaal in Denemarken, waardoor u dan ook opnieuw de kans zag zich uit de voeten te maken. Meer zelfs, uit uw verklaringen bleek dat u geen enkele moeite had om in Denemarken aan de FSB te ontsnappen. Zo verklaarde u, gevraagd of iemand u in Denemarken opwachtede: "Neen. Misschien wel, maar ik heb het niet gezien." (CGVS p. 15). U zou evenmin enige problemen hebben ondervonden bij het verlaten van de luchthaven (CGVS p. 15). Het is echter compleet ongeloofwaardig dat de FSB, indien zij daadwerkelijk wilden dat u deze opdracht voor hen uitvoerde, u zoveel vrijheid zou geven tijdens uw reizen naar Europa, terwijl uit uw eerder gedrag duidelijk niet kon besloten worden dat u zich zomaar bij

hun wil zou neerleggen. Deze vaststelling doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de periode waarin u werd vastgehouden door enkele FSB'ers in een appartement in Moskou niet overtuigen. Zo verklaarde u dat u bijna twee weken in Moskou bleef. U werd bewaakt door twee personen die met u vanuit Tsjetsjenië naar Moskou waren gereisd (CGVS p. 12) en die om de beurt bij u in het appartement bleven. U vertelde dat u deze twee weken doorheen de dag enkel TV keek en in gedachten verzonken was (CGVS p. 12-13). Wanneer u echter gevraagd werd de personen te beschrijven die gedurende deze periode met u het appartement deelden, bleven uw verklaringen uiterst vaag en oppervlakkig. Gevraagd iets over deze twee personen te vertellen, verklaarde u: "Op zich gewone mensen van Slavisch uiterlijk, ik weet niet wat ik nog meer kan zeggen, geen echt iets dat ik hen kan beschrijven." Gevraagd om hun uiterlijk dan te beschrijven, verklaarde u dat u hen niet echt bekeek, dat uw zicht meer gericht was naar beneden. U kon slechts zeggen dat er één was met een lichte haarkleur en dat er een verschil was tussen de haren en de kledij van uw twee bewakers. Gevraagd meer te vertellen over de kledij antwoordde u: "Verschillend gewoon, dat was het enige dat ik hen van elkaar kon onderscheiden, ik weet hun namen niet, ik weet niet wat voor mensen ze zijn, ik was apart en zij hielden me in de gaten dat ik niets verkeerd deed" Toen u gevraagd werd wat voor personen uw bewakers waren en wat voor karakter ze hadden, verklaarde u dit niet te weten. Ze zouden zich niet hebben voorgesteld. U verklaarde dat ze enkel daar waren om u te bewaken en dat jullie geen contact hadden (CGVS p. 13). Het is echter niet geloofwaardig dat er noch tijdens de reis van Tsjetsjenië naar Moskou, noch tijdens de twee weken waarin u werd vastgehouden in het appartement in Moskou geen enkel contact zou zijn geweest tussen u en uw bewakers. Het feit dat u slechts dergelijke vage verklaringen kan afleggen omtrent hun uiterlijk en persoonlijkheid doet dan ook vraagtekens plaatsen bij de geloofwaardigheid van dit element uit uw relaas.

Tot slot dient uw gebrek aan interesse in uw zaak en in het lot van de familie die u achterliet in Tsjetsjenië te worden opgemerkt. Zo verklaarde u dat uw familieleden bedreigd werden toen u voor de laatste keer door de overheidsdiensten werd vastgehouden en gefolterd. Indien u niet zou luisteren, zouden zij uw familieleden iets kunnen aandoen (CGVS p. 14). Uit uw verklaringen bleek dat uw zus en vader Tsjetsjenië pas verlieten na u. Uw vader zou Tsjetsjenië hebben verlaten in 2017 of 2018 en uw zus Im. (...) in 2015 of 2016, na uw vertrek uit het land. U zou verschillende andere familieleden hebben die nog steeds in Tsjetsjenië wonen (CGVS p. 4-5). Gezien deze rechtstreekse bedreiging ten opzichte van uw familie is het zeer opmerkelijk dat u niet weet waarom uw vader Tsjetsjenië verliet. U wist tijdens uw gehoor op het CGVS evenmin of de redenen van het vertrek van uw vader gelinkt waren aan de problemen die u zelf had gekend, noch wist u of uw vader na uw vertrek problemen had gehad die gerelateerd waren aan de redenen van uw vertrek. U wist evenmin of uw andere familie in Tsjetsjenië nog problemen kende na uw vertrek en wist niet of er nog zaken gebeurd waren in Tsjetsjenië met betrekking tot uw problemen daar (CGVS p. 4-5). U verklaarde dat u uw familie en vrienden in Tsjetsjenië niet wilt contacteren, gezien u niet wilt dat ze op de hoogte zijn van uw huidige verblijfplaats (CGVS p. 5). U verklaarde verder dat er problemen en spanningen waren binnen uw gezin en dat u niet het soort contact met hen had om veel met hen te delen (CGVS p. 16). Deze uitleg volstaat niet. Om te beginnen is het niet geloofwaardig dat u op geen enkele manier nieuws zou kunnen krijgen over wat er met uw familie in Tsjetsjenië gebeurde na uw vertrek. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vader vanuit de Russische Federatie naar Italië vloog en u hem daar opwachtte, waaruit blijkt dat u ook na uw vertrek uit Tsjetsjenië nog contact had met uw vader. U had wel degelijk de kans om bij hem te informeren naar zaken die er nog zouden zijn gebeurd na uw vertrek (CGVS p. 4). Het feit dat u totaal geen idee hebt wat er zich na uw vertrek in Tsjetsjenië heeft afgespeeld, terwijl u daar reeds meer dan drie jaar weg bent, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Tsjetsjenië actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het

Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd

aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Meer bepaald wordt door verwerende partij vastgesteld dat (i) het gedrag van verzoekende partij niet te vereenzelvigen valt met een gegronde vrees voor vervolging; (ii) haar verklaringen over Z., de sleutelfiguur in haar asielrelaas, onaannemelijk vaag blijven; (iii) het verloop van de verschillende gebeurtenissen zoals ze door verzoekende partij werden geschetst evenmin kan overtuigen; (iv) haar verklaringen omtrent de periode waarin zij werd vastgehouden door enkele FSB'ers in een appartement in Moskou niet overtuigen; en (v) er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een gebrek aan interesse in haar zaak en in het lot van de familie die zij achterliet in Tsjetsjenië.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen afdoende argumenten bijbrengt die voormelde vaststellingen, die ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, in een ander daglicht stellen.

2.2.4.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat haar eigen gedrag niet te vereenzelvigen valt met een gegronde vrees voor vervolging, stelt verzoekende partij dat zij terugkeerde naar Moskou omdat in het geval van een ontsnaptingspoging zowel haar eigen leven als dat van haar familie in gevaar zou worden gebracht. Verder geeft verzoekende partij aan dat zij inderdaad naar Moskou terugkeerde zonder plan en dat zij dacht dat zij zich wel zou kunnen verstoppen. Zij zag op dat moment geen ander alternatief dan terug te keren naar het land dat zij kende, met name Rusland.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel dat, zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, verzoekende partij reeds in de Russische Federatie door de FSB met de dood werd bedreigd als zij Z. niet naar hen bracht. Dat zij in dergelijke context zou terugkeren naar haar land van herkomst, is dan ook compleet ongeloofwaardig. De uitleg dat zij op dat moment geen ander alternatief zag, is geenszins ernstig, gelet op haar netwerk in Europa, meer bepaald haar familie in België, en het feit dat het concept van een verzoek om internationale bescherming haar niet vreemd kon zijn, gezien haar moeder in 2012 een asielaanvraag indiende in België. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt bovendien dat zij geen enkel concreet plan had over hoe zij zich zou verschuilen voor de FSB, terwijl van een persoon die in dergelijke omstandigheden er toch voor zou kiezen naar Moskou terug te keren verwacht kan worden dat deze keuze gebaseerd zou zijn op weloverwogen motieven en dat deze persoon minstens een idee zou hebben van wat hij na zijn terugkeer in Moskou zou doen. Het gedrag van verzoekende partij is dan ook allerminst verenigbaar met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in haar land van herkomst.

2.2.5.1. Waar verwerende partij haar verklaringen omtrent Z., de sleutelfiguur in haar asielrelaas, onaannemelijk vaag acht, benadrukt verzoekende partij dat zij na 2013 slechts sporadisch contact had met Z. en dat zij hem niet meer durfde contacteren nadat zij bij de FSB in september 2015 te horen kreeg dat hij gezocht werd. Het is dan ook logisch dat zij niet meer weet over Z. Voorts had haar oom haar opgelegd om zich niet te moeien met de problemen van Z.

2.2.5.2. De Raad wijst evenwel op de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid had om meer te weten te komen over Z.'s vertrek en eventuele problemen die hij in het verleden (met de overheid) zou hebben gehad, nu zij contact had met de ouders van Z. en verder uit haar verklaringen blijkt dat ook haar oom geruchten over Z. had gehoord. Het is dan

ook geheel onaannemelijk dat verzoekende partij zelfs na het gesprek met de ORB naliet zich bij de ouders van Z. of bij haar oom te informeren naar de problemen van Z., hoewel op dat moment reeds duidelijk was dat zij met haar leven zou spelen indien zij de FSB niet gehoorzaamde. Het doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas dat verzoekende partij zo weinig weet over de geschiedenis van de persoon – de reden voor zijn vertrek uit het land, de reden waarom hij gezocht werd door de veiligheidsdiensten en de reden waarom ze zoveel moeite zouden hebben gedaan om verzoekende partij voor hun kar te spannen – voor wie zij haar leven op het spel zette.

2.2.6.1. Inzake de motivering dat het verloop van de gebeurtenissen zoals ze door verzoekende partij worden geschetst evenmin kan overtuigen, bemerkt verzoekende partij dat zij niet weet waarom zij alleen werd gelaten op de luchthaven van Brussel nu de reis niet door haar werd georganiseerd. Verder onderstreept verzoekende partij dat er tijdens de tweede opdracht van de FSB wel vervoer werd voorzien van Italië naar Brussel en dat ervoor gezorgd werd dat verzoekende partij op het vliegtuig naar Denemarken stapte. De agenten van de FSB waren ervan overtuigd dat zij niet zou vluchten, aangezien zij eerder al eens was teruggekeerd naar Moskou.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij terecht stelt dat het niet logisch is dat de FSB de reis van verzoekende partij vanuit Rusland zo nauwkeurig zou voorbereiden om verzoekende partij vervolgens in Brussel volledig aan haar lot over te laten, waardoor zij dan ook de kans zag om te ontsnappen, en dat het nog minder geloofwaardig is dat, indien de FSB haar werkelijk opnieuw deze opdracht zou willen toevertrouwen na haar eerste ontsnappingspoging, zij geen rekening zouden houden met het scenario waarin zij opnieuw zou proberen te ontsnappen en zij haar andermaal alleen zouden laten, ditmaal in Denemarken, waardoor zij dan ook opnieuw de kans zag zich uit de voeten te maken. Wat betreft bovenstaande opmerking van verzoekende partij dat de agenten van de FSB ervan overtuigd waren dat zij niet zou vluchten, aangezien zij eerder al eens was teruggekeerd naar Moskou, bemerkt de Raad dat het louter gegeven dat verzoekende partij bij de eerste poging was teruggekeerd naar Moskou niet wegneemt dat verzoekende partij toen niettemin een ontsnappingspoging had ondernomen en hierdoor duidelijk had gemaakt dat zij zich niet zomaar bij de wil van de FSB zou neerleggen. Dat de FSB er zonder meer op zou vertrouwen dat verzoekende partij niet zou vluchten, is dan ook niet plausibel.

2.2.7.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat haar verklaringen omtrent de periode waarin zij werd vastgehouden door enkele FSB'ers in een appartement in Moskou niet overtuigen, voert verzoekende partij aan dat *“de feitelijkheden reeds 4 jaar geleden gebeurden en het menselijk geheugen gaten kan vertonen na het meemaken van zulk trauma”*.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat redelijkerwijze van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij de twee personen die haar gedurende twee weken in Moskou bewaakten en die om de beurt bij haar in het appartement bleven zou kunnen beschrijven. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – *in casu* de problemen van verzoekende partij met de FSB – *in* het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat door verzoekende partij geen enkel medisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat zij kampt met geheugenproblemen.

2.2.8.1. Waar ten slotte nog opgemerkt wordt dat zij een gebrek aan interesse in haar zaak en in het lot van de familie die zij achterliet in Tsjetsjenië vertoont, betoogt verzoekende partij dat geenszins sprake is van desinteresse nu zij de orders van de FSB heeft opgevolgd zodat haar achterblijvende familie niet lastiggevallen zou worden. Daarnaast moet rekening gehouden worden met haar angst om gevonden te worden door de FSB.

2.2.8.2. De Raad duidt er evenwel op dat verzoekende partij geenszins de orders van de FSB heeft opgevolgd nu zij nagelaten heeft Z. naar de FSB te brengen en daarentegen gevlucht is, in Europa is gebleven en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In dat licht is het dan ook totaal onaannemelijk dat verzoekende partij zich niet informeerde over wat er met haar familie in Tsjetsjenië gebeurde na haar vertrek, dit terwijl zij nochtans wel degelijk hiertoe de kans had. Zo kon zij zich dienaangaande informeren bij haar vader met wie zij na haar vertrek uit Tsjetsjenië nog contact had aangezien uit haar verklaringen blijkt dat haar vader in 2018 vanuit de Russische Federatie naar Italië vloog en verzoekende partij hem daar opwachtte. De vaststelling dat verzoekende partij totaal geen idee heeft wat er zich na haar vertrek in Tsjetsjenië heeft afgespeeld, terwijl zij daar reeds meer dan drie jaar

weg is, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”.

Voormelde motivering wordt door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. De informatie die blijkt uit de rapporten waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, ligt immers geheel in dezelfde lijn als de informatie waarop verwerende partij zich steunt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de

bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 11), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 29 april 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT